

Samu sejti

Lepattantam a bicajomról, majd anélkül, hogy kitámasztottam volna, a kapuhoz toltam, és míg fél kézzel a kormányt tartottam, a másik fél kezemmel lenyomtam a kilincset. Amilyen gyorsan csak tudtam, betoltam a bicajt az udvarba, és már csuktam is be magam mögött a kaput, mert Lutri már szaladt is volna az utcára. (Lutri az angoltanárnő kiskutyája volt. Nem tudom, miféle. Nem vagyok túl jó kutyákban. Csak a basset houndot ismerem meg az angol dogot. Ezeket is csak azért, mert híres detektívek és bűnüldözők kedvenc ebei voltak, úgy mint Columbo felügyelő Kutya nevű kutyája, illetve Scooby Doo, aki hát végül is maga is nyomozó volt. Ez a kutya meg kicsi volt, fehér, közepesen hosszú szőrű, és tudtommal semmilyen híres nyomozót nem segített még hozzá egyetlen eset megoldásához sem.)

Szóval a tanárnőtől két új szót is tanultam, amikor elmondta, hogy mindig ügyesen csukjam be magam mögött a kaput, mert a Lutri nagyon „szeleburdi” és „csintalan” kiskutya, aki nem tudja még, hogy neki bent a helye, és hogy az utcán csak elveszne vagy elrabolnak. Gondoltam is, hogy mondom neki, hogy ha a Lutri egyszer véletlenül tényleg elveszne vagy netán elrabolnak, rám számíthatna, mert nekem specialitásom az efféle ügyek felügyölítése. Ezt aztán mégsem mondtam, mert egyrészt nem szerettem volna semmiféle ördögöt sem a falra festeni, másrészt a felnőttek az ilyen és ehhez hasonló eseteknél úgy értelmeznék a szavaim, hogy én akkor biztosan nem is nagyon figyelnék oda, hogy gyorsan csukom-e be a kaput magam mögött, vagy sem. Mert ha csak annyit mondanék, hogy „Ha elveszne a Lutri, én biztosan gyorsan megtalálnám”, akkor az angoltanárnő erre tutira valami olyasmit mondana, hogy „De azért te csak csukd be szépen mindig a kaput, hogy ilyen véletlenül se történjék meg.” Még akkor is, ha én egyáltalán nem mondtam olyat, hogy bármit is változtatnék a kapubecsukási szokásaimon, sőt konkrétan arra sem utaltam, hogy a Lutri feltételezett eltűnésének oka az én lassított kapubecsukásom egyenes következménye, csupán felajánlottam volna segítségemet egy házikedvenc felkutatásában, a felnőttek azonban hajlamosak az efféle mondatokba mindenféle mögöttes tartalmakat be-

leképzelné, mivel szerintem ők egyáltalán nem bíznak meg bennünk, és azt gondolják, hogy mi igencsak felelőtlenek vagyunk.

És igen, tisztában vagyok a „mögöttes tartalom” és a „felelőtlen” szavak jelentésével még akkor is, ha néha nem tudok elmenni a felnőtteken, akik szájából ilyesmiket hallok nap mint nap.

A tanárnő udvara különben nagyon-nagyon szép volt. Telis-tele virágokkal és mindenféle növényekkel, amelyeket nem ismertem, viszont gyönyörködni azért tudtam bennük. Na jó, a rózsabokrokat azért felismertem, amik körbevették a kiskertetet, és végighúzódtak a fal mentén a kerti csaptól egészen a szomszéd ház faláig. A kert másik végében egy kisebb üvegház állott, amelynek homályos tejüveg falain nagyobb, sötétzöld növények sejlettek át piros labdacokkal. Vélhetően paradicsomok. Az üvegház mellett házi komposztáló. A kiskertetet és a téglával lerakott kis feljárót, ahol én is álltam a bicajommal, egy alig negyven centiméter magas kerítés választotta el egymástól, alighanem abból a célból, hogy a Lutri ne tudjon csak úgy bejárogatni a kiskertbe, és ott mindenféle kaparászásba és ramazurizálásba kezdeni. A kerti csaptól nem messze egy jó kétméteres karóra egy kisebb házikó volt erősítve. Ebben a házikóban laktak telente a kismadarak, és gondolom, ide jártak eszegetni meg bandázni, ha nem volt jobb dolguk, vagy már híján voltak az utcák eleségnek.

Volt egy olyan szokásom, hogy amikor angolozni jöttem, és beléptem ebbe az udvarba, mindent a legtüzetesebben megfigyeltem, és a különböző jelekből igyekeztem kitalálni, hogy a tanárnő mit csinálhatott itt az elmúlt huszonnégy órában.

Ezúttal a rendetlenség keltette fel az érdeklődésemet. A megszokott rendtől eltérően ugyanis jóval nagyobb volt a rumli, nem volt felsöpörve a sok levél, üres sörösüvegek sorakoztak az udvarra néző ablak párkányán, és a sötétzöld szemetes teteje is tátogott már a temérdek szeméttől. A kuka mellett üres pizzásdobozok sorakoztak, a teraszon összegöngyölt szőnyeg volt a falnak támasztva, és egy-két kisebb bútor is kikerült a folyosóról a hullámtető alá. A kisasztalon álló vázában is jócskán kókadozott már a vágott virág, mellette ismeretlen hamutál feküdt, benne jó néhány cigarettacsikkal. Emellett a ruhaszárító is felkeltette a figyelmem, amely a terasz alatt állt teleaggatva mindenféle fehérneművel, zoknival és egyszerűbb otthoni darabokkal. Igen ám, csak hogy a szokásos, egyszerű és meglehetősen egyhangú ruhadarabok között megcsillant egy flitteres (azt hiszem, úgy mondják) koktélsruha is, ami egyáltalán nem illett a többi közé. Emellett Lutri tálkájába furcsamód kutyaedél volt szórva, ami egyáltalán nem illett a képhe.

Ezekből a jelekből az alábbi következtetéseket sikerült levonnom:

– A tanárnő nem főzött az elmúlt napokban, különben Lutri a szokásos módon ételmaradékot kapott volna ebédre, és pizzásdobozok sem lennének mindenfelé.

– Valamiféle házi buli lehetett itt, netán kisebb baráti italozgatás, amely igazi nagykorú kisvárosi partizásba torkollhatott.

– A tanárnőnek az elmúlt napokban nem volt ideje, alkalmá, lehetősége ellátni a ház körüli alapvető teendőket.

Végső konklúzió:

– A tanárnő mindennapi rutinja ezen a héten a feje tetejére állt, s ehhez köze lehet egy társaságnyi váratlan vendégnek, akik a jelek szerint több napot is a házában tartózkodhattak.

Ezen okfejtésemet alátámasztja az is, hogy a tanárnő egyedülálló, fiatal nő, aki eddigi feltevéseim alapján szereti a társasági életet és az úgynevezett szingli életmódot. Lásd: biokert, házikedvenc, pilates heti ötször, valamint egyéni ízléssel kialakított, (általában) minden más befolyástól mentes, háborítatlan életér.

A bicajomat kitámasztottam a falnál, Lutri fejét megvakartam fültőtájt, majd felléptem a teraszra, levettem a csukámat, és a többi közé rugdosztam a lábtörő mellé. A jin-jang szélcseggő lány tavaszi hangokkal kísérte csendes motoszkálásom.

Kitártam a szünnyoghálós kerti ajtót, majd bekopogtam egy másikon. Nem vártam meg, hogy bárki is kiszóljon, lassan benyitottam, beléptem a folyosóra, és köszöntem egyet a háznak:

– Jóó napoot! Jöttem!

Abban a percben, ahogy beléptem, minden világossá vált. Egyetlen másodperc alatt lepergett előttem a jelenet, amelyben elhervad a vázányi virág, megtelítődik a kuka, sőt még az is, amint fehér foltok pötytyözte férfikezek cigarettacsikkeket nyomnak el a külön a számukra kikészített hamutálban, ahogy az is megjelent lelki nyomozószemeim előtt, amint a tanárnő kutyaeledelt bont recés élű konyhakéssel, hogy abból jó kétmaréknyit Lutri tálkájába öntsön.

– Gyere csak, Samukám, kerülj beljebb! Nehogy levedd a cipőt, csak gyere a konyhába úgy, ahogy vagy – hallottam a tanárnő hangját egy másik helyiségből.

– De már levettem – néztem le pókemberes lábfejeimre.

Egy szempillantás alatt rádöbentem, hogy a szőnyeg nem a kilötytyent boroktól vagy elejtett cigarettáktól való félelem okán lett felgöngyölve, ahogy a sörösdobozok sem egy hirtelen felindulásból elkövetett házi buli végtermékei, és a pizzásdobozok sem egy váratlanul betoppant ember sereg kiadós élelmezése céljából eszközölt alternatíva bizonyítékai.

– Akkor vedd vissza gyorsan. Látod, mekkora a rendetlenség. Ez egyszer vagy kétszer cipőben is lehetünk a házban.

Újra kinyitottam az ajtót, visszaléptem a teraszra, és anélkül, hogy lehajoltam volna, ide-oda forgatott lábfejjel a tornacipőmbé csúsztattam pókhálómintás kék-piros lábfejem.

Az előszoba bútorai hiányoztak a helyükről. A villanykapcsolók ragasztószalaggal voltak lefedve, a padlóra pedig nejlondarabok és világoskék pöttyökkel tarkított kartonpapírkockák kerültek.

– Remélem, nem baj, drágám, hogy ilyen körülmények között fogunk ma tanulni, de tudod, nem halogathattam tovább a meszelést – szólta a tanárnő még mindig a konyhából.

Átléptem a szintén nejlonnal letakart küszöböt, majd beléptem a konyhába. Itt is nagyjából hasonló volt a helyzet. Az összes holmit nejlon, újság- és kartonpapír borította, minden pöttyözött, festékfoltosan állt, a rend és tisztaság határozott ellentétébe bújtatva. Egyedül a konyhaasztal volt tiszta, vagyis olyan, mint amilyen a normális hétköznapiokon lenni szokott.

– Gyere csak, a táskádát leteheted erre a székre, elég nagy a rendetlenség, tudod, tegnapelőtt jöttek a mesterek, és azóta így áll az egész lakás.

A konyhapult ősrégi újságokkal volt beborítva, rajta különböző színű festékdobozok sorakoztak. Fehérek, kékek, zöldek, sárgák. A fehér és a kék dobozok oldalára már rászáradt némi festék, a többi egyelőre bontatlan állapotban volt. Az ablak alatti radiátor előtt is sorakoztak dobozok, amelyekben alighanem hígítók, lakkok és különböző oldószerek lehettek. Mellettük egy vízzel teli világoszöld plasztikvödörből ecsetnyelek kandikáltak ki, akár egy jó nagy adag spárgalevesből. Ezenkívül az egész házat átjárta a semmivel sem összetéveszthető, hamisítatlan festék- és hígítóillat, amelyet jólesően szagolgattam, mint valami spéci, műhelyszagot imitáló léghfrissítőt.

A tanárnő kihúzta nekem az egyik széket, és helyet kínált. Eltüntetett egy ott maradt sörnyitót, egy ollót és egy karikányi ragasztószalagot, majd törlőronggyal átfutotta az asztalt.

– Gyorsan megteremttem magunknak a tanuláshoz megfelelő környezetet, és már kezdhethetjük is. Pakold ki nyugodtan a holmidat, addig én hozom a könyveket és a többit – mondta a tanárnő, majd fatalpú papucsában kiszaladt a konyhából. Kopogó léptei alatt hangosan kongott a megüresedett, bútortalan folyosó.

Miközben vártam rá, csak figyeltem a konyhát, és megpróbáltam felidézni, mi volt itt, mielőtt még mindent teljesen beborított volna a nejlon és a nyomtatott sajtó. Igyekeztem minden emlékezetemet latba vetni, hogy visszaképzelm a falakra a képeket, a polcokra és a szekrényekre azt a sok dísz- és emléktárgyat és az összes konyhai eszközt és kiegészítőt, amelyek néhány nappal ezelőtt még benépesítették a megannyi zugot, sarkot

és egyenes felületet. Ami először tűnt fel, hogy hiányzik a giccses falóra a számlapján a kismacskaakkal, és hiányzik a zongorázó kislány fekete-fehér fotója, amely a teraszra nyíló ajtó mellett függött a falon. Hiányoztak a falról a festmények a hangulatos erdei ösvényekkel, az antik só- és bors-tartó, a tarka függönyök, a szív kivágású polcockák s rajtuk a porcelán fűszerestégelyek, de hiányoztak a szárított virágokból készült falidíszek is, az égetett agyagállatkák a kis szalmakalapjukban, a recepteskönyvek, a gyógykristályok, a lakberendezési magazinok és még a kedvenc indián-bölcsességem is a spájaztóról. Hiányzott az asztalról a fonott gyümölcs-kosár, és hiányzott a falról az a fotó is, amelyen a tanárnő csíkos blúzban, napszemüvegben, mosolyogva próbálja fél kézzel megtartani a pisai ferde tornyot. Hiányoztak a szekrényből a színes üvegtányérok és a bögrék is, amelyek között még sosem láttam két egyformát. Hiányzott valamennyi fűszernövény az ablakból és velük együtt az illatuk. Köddé vált a mikrohullámú sütő, és vele együtt megszűnt létezni múltbéli csengése is, amely jelezte, ha elkészült a pattogatott kukorica. Elveszett a konyhából valamennyi szín, és már az otthonosság sem volt sehol. Nyoma veszett a tanárnő egyéniségének, és lába kélt a házból minden melegségnek. Eltűnt a főzésillat és vele együtt maga az étvágy is. Eltűnt minden, ami régen konyhává tette ezt a helyet, és szépen lassan megszűnt a kíváncsiság is, hogy tovább keresgéljek nem létező tárgyak után.

A végére már a halványlila dunsztom sem volt sehol.

A konyha egy nagy hiány volt gondosan becsomagolva, jól leszigetelve. Csak az a néhány vödörnyi színes festék jelezte a változást, valami új kezdetét, s adott némi reményt ennek a steril környezetnek.

Később, miközben még mindig a tanárnőt vártam, furcsa dolog történt.

A széken üldögélve, bámészkodva, nem létező tárgyakat leltározva, egyszer csak azon kaptam magam, hogy áll a kukim.

Egyik percről a másikra történt a dolog, nem is vettem észre rögtön. Csak amikor már feszült a cipzárom. Mindez a tudtom nélkül következett be. Csak úgy magától. Szokott ilyet csinálni, nem mondom, mármint mindenféle előzetes bejelentés nélkül vigyázzba állni, de nem efféle helyeken, ráadásul pont az angoltanárnő konyhájában nem, miközben mindenféle egyéb, egyáltalán nem erotikus dolgokon járt az eszem, és a legkevésbé sem tapasztaltam fedetlen női nemi szerveket a közvetlen környezetemben. Szóval egyáltalán nem éreztem helyénvalónak a testem ezen megnyilvánulását egy olyan helyzetben, amikor sem a külvilág, sem a gondolataim nem hordoztak paráznsággal, szexszel vagy puncikkal kapcsolatos képeket, ezért két dolog ment végbe bennem az erekcióm felismerése utáni másodpercben.

Másodszor felmerült bennem a kíváncsiság, hogy mi sarkallhatta a gatyámban hirtelen sátortábort verő kisördögöt efféle tettekre, ezért zavart pillantásokkal a konyhát pásztáztam, és az okát kerestem. Közben a gondolataim is átvizsgáltam, de nem emlékeztem, hogy a közelmúltban bármiféle szexuális jellegű fantázia furakodott volna be a képzeletembe.

Nem mondom, a tanárnőbe kicsit szerelmes voltam, de azért nem túlságosan. Szerettem nézni az arcát, a kezét, a haját és a testének különböző idomait, de a mai alig néhány perces találkozásunk során nem jutott még eszembe megfigyelni őt női mivoltában. Az öltözete egyáltalán nem volt kihívó vagy sokat sejtető, de még úgymond nőies sem. Emlékeim szerint, amikor a tanárnő elhagyta a helyiséget, egyszerű kék melegítőnadrágot viselt, és azt a fehér pólóját, amelyiken egy fa van, annak ágairól pedig hinták lógnak.

Nem értettem hát a dolgot.

Kerestem a nyomokat, a jeleket, bármiféle magyarázatot arra, hogy mi üthetett belém, azonban nem tudtam rájönni. Hirtelen kényelmetlenné vált a székem, szűkké a ruhám, viszketeggé a bőröm. Féltem, hogy ha majd visszajön a tanárnő a legújabb hangleckékkel és a szokásos szabálytalan ígék táblázattal, rögtön észreveszi majd rajtam, hogy valami nincs rendben a viselkedéssel. Hogy azonnal kiszúrja majd a bennem fellobbant *szexuális vágyat*, a szememben *égő szenvedélyt* és a semmivel sem összetéveszthető, általam küldött *erotikus jelzéseket* meg az összes többi efféle furcsa felnöttes magatartási zavart tükröző kifejezést, amelyek rendszerint a különböző női fórumok címkefelhőiből szoktak visszakacsintani rám. Hirtelen nyitott könyvnek éreztem magam, amelynek parázna tartalmait egy efféle tapasztalt nő könnyűszerrel kiolvashatja mondjuk a kéztartásomból, a szembogaramból vagy abból, ahogy a levegőt veszem. Féltem, hogy a tanárnő belépvén a konyhába, tapasztalt nőiséggel neszeli meg a helyiségben megnövekedett tesztoszteronszintet, nem is beszélve a lábam között meredező felkiáltójelről.

A következő pillanatban belépett a tanárnő, kezében a szokásos paksamétájával, amelyet vidáman az asztalra dobott, felsóhajtott, majd anynyit mondott:

– Fhúú, Samukám, ne haragudj, de ekkora kuki már rég volt a házban!

Összerezzenem. Megdermedtem, lefagytam, és egy dobbanásnyit kihagyott a szívem. Összszugorodtam, pislogtam, megnémultam, álomnak képzeltem mindent. Kirázott a hideg, kivert a veríték, minden bajom volt. Arra gondoltam, hogy ez a világ legeslegkínosabb jelene. Kínosabb, mint amikor a gyerekorvosnál egy fiatal, nálam alig tíz évvel idősebb nővérgyakornok injekciót szúr a fenekembe, és sokkal de sokkal cikibb, mint ami-

kor az anyukám úrhajó alakú tortát süttetett a tavalyi születésnapomra. Harry láthatatlanná tevő köpenyére vágytam.

Összességében tehát ez egy ultrakínos, megaciki jelenet volt tele porróval és egy halom generációs szakadékkal.

Mondanom kellett volna valamit, tudom, de nem ment. Azt se tudtam eldönteni, hogy mindezt a tanárnő bóknak szánja-e, vagy iszonyatos felháborodásában mondja. Mindenesetre a hangletjtésének állati szarkazmuszaga volt.

Végeztem fejben egy gyors mondatelemzést.

– Fhúú, Samukám, ne haragudj, de ekkor kuki már rég volt a házban!

De jelentésstanilag is gyorsan megvizsgáltam.

„Samukám” – a megszólítása végtére is bizalmas volt, mondhatni baráti.

„ne haragudj” – még elnézést is kért a keresetlen megjegyzésért.

„ekkor” – ekkora, amekkora.

„kuki” – legalább volt elegendő lélekjelenléte finoman fogalmazni egy gyerek jelenlétében.

„rég volt” – túl bizalmas, még az időhatározó árnyaló voltának ellenére is. Magába foglalta az angoltanárnő szexuális életét a közelmúltra nézve, amelyből az alábbi két következtetést lehet levonni:

Az angoltanárnő viszonylag „régén” találkozott „kukival” a házában.

Az angoltanárnő viszonylag „régén” találkozott „ekkor” kukival a házában (ilyet a felnőttek akkor szoktak mondani, ha valami a szokásosnál nagyobb a jelenlegi szöveggörnyezethez igazodva), ami erősen megkérdőjelezhető, viszont az előre kitervelt szarkazmus kifejezhetette ennek az ellenkezőjét is.

A mondat végső lecsengése megbánó volt, sajnálkozó. A hangnem még csak köszönő viszonyban sem volt a mondat szemantikai szerkezetével.

Végső konklúzió: a felnőttek beszéde összeegyeztethetetlen, zavaros, logikátlan, keresetlen, sértő és baromian zavarba ejtő.

Reakció: megkukulás, nagyot nyelés, reklámba illő verejtékezés, méretes pislogás.

Miközben a bőr majd lesült a képemről, elővettem a táblagépem, megnyitottam a tanárnő által elküldött gyakorló feladatokat, és vártam az utasításokat.

– Olyan csendes vagy ma, Samukám, még a szokottnál is csendesebb – mondta a tanárnő, miközben egy iPod-hangszórót tett az asztalra.

Naná, mit is mondhatnék, miután lerántotta a leplet a férfiaságomról, kiteve engem a világtörténelem legmegalázóbb helyzetének, amikor is a nő, akibe részben szerelmes is voltam, részben pedig tiszteltem, mint tanárt, hölgyet, felnőtt barátot, így sárba tiporja az eddig megszerzett fiúi

önbecsülésemet, és egyetlen csapással elvágja köztünk azt a bizalmi szálát, amely ez idáig azért volt olyan szoros, erős és egyedulálló, mert mentes volt mindenféle szexuális tartalomtól.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nő, akit Virágnak hívtak, és volt egy fiú is, aki lehet, hogy kissé fura volt, viszont szorgalmas és okos. És ez a fiú kivételes angoltudásának köszönhetően (hála az angol nyelvű bölcsődének és óvodának) egykettőre levette a lábáról a nőt többszörösen összetett mondataival, a passzív szerkezetek figyelemre méltó ismeretével, változatos, kacér és szemérmetlen szókincsével, továbbá az egzotikus észak-vajdaságias angol akcentusával. Heti háromszor találkoztak, és a nő mindig mosolyogva fogadta. Teát főzött neki. Angolt. Earl greyt sok tejjel. Kezdetnek mindig beszámolt a fiúnak a napjáról, annak pedig fejben össze kellett számolnia az elhangzott igéket, le kellett írnia az ismeretlen szavakat, és fel kellett ismernie az igeidőket. Ez volt a kedvence, hallgatni, megfigyelni, összeszámolni, jegyzetelni. Aztán kicsit félszegen, kissé bártortalanul, de a fiú is elmesélte az elmúlt napok eseményeit, szót ejtve az általa fontosnak gondolt apró részletekről, az aktuális nyomozásainak fejleményeiről és a legújabb tudományos kutatások eredményeiről. Kicsit dadogott néha, volt, hogy elakadt, vagy nem jött szájára a megfelelő kifejezés, de nem azért, mert olyan nehezen ment neki az angol, hanem mert túlságosan tetszett neki a nő, és nem tudta, mit szabad neki elmondani, és mit nem. Heti három alkalom, ennyi idő adatott meg nekik. Heti három lopott randi, amelyekért fizetett a fiú anyukája. Fizetett a hölgy társaságáért és az idejéért, talán még a nyomtatott papírokért és a nehezen beszerezhető oxfordi hanganyagokért is, de a fiú tudta, hogy minden másért a nő egy fillért sem kapott. Sem a kedves mosolyáért, sem a teáért. A nem angolul, hanem magyarul elhangzott szavakért sem, és a karácsony tájékán kapott mézes puszédliért sem. A tanárnő szokásos *howareyou*-jában minden egyes alkalommal ott csilingelt az őszinte érdeklődés, pedig ő ezért egy lyukas garast sem kapott. Ahogy azért sem, amikor finoman megérintette a fiú vállát, akárhányszor kikísérte a kapuig. Az integetésért sem kapott egy petákot sem, és azért sem, mert a búcsúzáskor mindig azt mondta, „Légy jó, Samukám!”

Szóval ilyen kapcsolat volt az övük. Őszinte, bizalmas, olykor gyakorlatias. A nő néha kissé túlzásba vitte a tollbamondást, viszont olyan is volt, hogy a legújabb úrtávcsovekről hozott cikket elemzésre, arról nem is beszélve, amikor a *Morgue utcai gyilkosság* eredeti, angol nyelvű példányával lepte meg a fiút a születésnapján. A fiút, aki mindig is így képzelte el az ideális nőt. Intelligens, művelt, kedves és figyelmes. Jó háziasszony, aki ügyel az egészségére, és szereti az állatokat. Határozott, édesszájú és mu-

latságos. Mindig jó kedvű és érdeklődő, és ami talán számára mind közül a legfontosabb volt: ha csupán heti háromszor is, de akkor mindig tudott időt szánni rá.

Aztán egy váratlan tavaszi napon a szexualitás mindenütt jelen levő gyerekdémona beköltözött kettejük meghitt konyhájába, és mindent összezavart. Eddig ártatlan és szigorúan csak lélekmorzsákból táplálkozó kapcsolatukat hirtelen beárnyékolta a nő és férfi között feszülő ősi bipolaritás. Kiderült, hogy egyetlen ilyen kapcsolat sem lehet önmagában makulátlanul tiszta, s újfent Freudnak lett igaza.